

2011.
Beograd

krsta popovski

EDICIJA
PUTEVI
PROZA NA PUTU
Powered by Mono i Manjana

Zlatibor V. POPOVIĆ

VANITAS VANITATIS

bog vremena
brzan bena
sat previje
u tri trena
priču zbije
i nje nije

krv med smena
istorije
saga njena
glas mesije
zev spir pena
nek ih nije

kal ko žena
zatečena
sve pokrije
stid i strije
vaseljena
tako skrije
zemlje nije

ta planeta
glib i lišaj
sklad ometa
zanoveta
laj taj stišaj

ta uš mala
bogu nudi
ogledala
sudu sudi

Mome Vladimiru Z. Popoviću

Gde mi je sad lična karta! Izem ti tašnu koju mi je kupio za godišnjicu. Nema nijedne pregrade. Kao na trening da idem. Šta je sad ovo? Aha, uplatnica za kablovsku. Da, to moram danas da uplatim inače sam nagrabusila. Ako mu nema njegovih sportskih kanala – smak sveta! Nema nigde lične karte. Stvarno, kao da treniram gimnastiku. U ovu torbetinu mogu da se stave one crne gimnastičarske patičice i triko. Jedne jedine pregrade nema. Pa kad on bira! Bolje nikad ništa da mi ne kupuje. Em moram da budem zahvalna, em mi ovo sranje ničemu ne služi. Evo ga neki zidić pa ću sad sve tu da izručim. E, tako! Lična karta, lična karta... Jao, da, recepti! Moram da mu podignem lekove. Dobro, dobro. Možda mi je u novčaniku. Ko sad zove? Bože, gde je sad mobilni. Džep, džep... Aha, evo ga!

„Da, reci! Naravno da ću reći da je plava, nisam baš toliko poludela! Da... Uzeću ti i lekove... Da... Koji keks? Da, al' da proverim datum da bi bio hrskav... Naravno... 'Ajde, zdravo!“

Bože, ubiću se! Čime sam ovo zaslužila! Evo novčanika... Da vidimo... Pare, slike, evo je zdravstvena... Mora da je tu negde i lična karta... O, hvala ti, bože! Tu je! Zamisli, stavila sam je u zdravstvenu knjižicu! Tačno ludim! Više ne znam šta radim! Da nekome pričam, rekao bi mi da preuveličavam... I Dunja je uvek na njegovoj strani... Nemoj tako! Tata je dobar. Ti si sama kriva što se *ubacuješ u histeriju*! Kad je ista otac. Ništa je ne zanima, ništa ne može da sačuva, ne zna gde se šta nalazi. Samo znaju da traže od mene. Jest', ja se *ubacujem u histeriju*! Pola sata ne mogu da sastavim a da me neko zbog nečega ne prozove! Samo kad čujem ono „Ej“, tačno mi dođe da se ubijem! A tatina Dunjica sve: *Nemoj tako!* Uh, da, majko moja, Dunjica! Šta li će mi reći u policiji? Gde ste bili do sada, gospođo? Jeste li vi normalni? Bože, samo da je živa!